

И колкото повече старѣеше едрата рѣпа, толкова по-лоша и по-бърлива ставаше.

Надъ нея бѣ разперила клоне една ябълка. Напролѣтъ тя се обкичи съ бѣли цвѣтчета. Скоро изподъ листата занадничаха млади ябълчици. И разклонената ябълка почна да имъ пѣе за онова хубаво време, когато тѣ ще порастатъ, червени и сладки, когато ще ги сложатъ на сребърни блюда, и хората ще имъ се радватъ и ще ги хвалятъ.

Старата рѣпа слушаше тая пѣсенъ и думаше:

— Празни приказки. Кому сж притрѣбвали тия нищо и никакви топки. Нека азъ да пораста още и да разху-

бавѣя, тогава не въ сребърно, а въ златно блюдо ще се разположа. Ще има да ми се чуди и да ми се радва оня дебелъ двуножко, когото наричатъ човѣкъ, и който живѣе на тоя свѣтъ само да полива моята леха!...

И рѣпата все растѣше и дебелѣеше. Най-после стана тѣй едра, лютивата и зла, че

дори и сънливиятъ охлювъ се принуди да премѣсти своята кжшица по-далече отъ нея.

На другата заранъ въ градината се чу шепотъ:

— Градинарътъ, градинарътъ иде! — съобщиха най-напредъ листата на ябълката.

— Градинарътъ иде! — зашепнаха червенитѣ рѣпички.

Бръмбаритѣ и мравкитѣ бързо избѣгаха отъ пжтеката, дето стжпаха голѣмитѣ обуца на градинаря. Той носѣше въ ржка бѣла кошница. Твърдитѣ му прѣсти изскубнаха една по една червенитѣ рѣпички.

— Прошавайте! На добъръ часъ! — имъ викаше старата ябълка, а розовитѣ ябълчици повтаряха

